

[Inger Merete Nordentoft.]

forekommer mig, at Hjælpen bør sidestilles med de kommunale Hjemmesygeplejersker. Det kan være af akkurat lige saa stor Betydning for Husmoderens Helbredelse, at hun kan blive aflastet for sit Arbejde i Hjemmet, at hun kan være sikker paa, at der er en, der tager sig af Børnene, som at hun kan faa smertestillende Indsprøjtning eller et varmt Omslag. Lægerne hævder i hvert Fald, at naar der er saa mange Kvinder, der gaar med kroniske Sygdomme, skyldes det, at de ikke kan lægge sig til Sengs, fordi Hjemmet falder sammen om dem, hvis de ikke tager sig af det.

Det er vigtigt, at disse Husmoderafføsere faar en god Uddannelse, bl. a. fordi man derigennem sikrer sig en Arbejdskraft, der ikke blot er fuldt kvalificeret, men ogsaa til en vis Grad udvalgt, og det er nødvendigt at have en saadan Arbejdskraft, naar den skal gaa ind i Hjemmene og tage Ting frem af Skuffer og Skabe og i det hele taget skalte og valte med Hjemmets Sager paa en Maade, som Husmoderen ellers selv er ene om. Det er jo ogsaa et stort og mangesidigt Arbejde, en saadan Husmoderafføser kan komme ud for. Det omfatter ikke blot Rengøring, men ogsaa Indkøb, ofte for smaa Midler, Madlavning, Pasning af Kakkelovne, Stovvask, for at nævne nogle af de Ting, som næsten er uundgaelige under Husmoderens Sygdomsperiode, endvidere Reparation af Tøjet, saa det ikke skal ligge, til Husmoderen kommer op, men hun kan faa en nogenlunde ordentlig Rekreation efter sit Sygeleje, og endelig Pasning af Børn og Omsorg for dem, der ellers maa gaa for Lud og koldt Vand, naar Moderen er syg. Jeg vil derfor lægge Vægt paa, at man sørger for, at det bliver uddannet Personale, og at Personalet faar en fast Aarsløn, og at de i Lighed med Hjemmesygeplejersker og Sundhedsplejersker faar en Uniform. Det er en Forpligtelse for dem selv, og det er en Garanti for de Hjem, der skal tage imod dem.

Det er muligt, at det bliver vanskeligt at skaffe Arbejdskraft til dette Arbejde, saaledes som Lovforslaget er formuleret, idet det herefter bliver frivilligt for Kommunerne, om de vil oprette Husmoderafføsningen, men jeg tror dog ikke, det vil blive umuligt at faa fat paa den Arbejdskraft, der i første Omgang bliver Brug for. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at der findes mange Kvinder, der netop er beskæftiget med husligt Arbejde, nemlig mange Husmødre, som gerne vil have et Arbejde uden for deres Hjem i nogle faa Timer om Dagen.

Det Arbejde, som Danske Kvinders

Samfundstjeneste har optaget i København, var et Nødhjælpsarbejde, og derfor var Husmoderafføserne til at begynde med ansat for en Arbejdsuge paa 40 Timer. Saa blev der givet Tilladelse til, at Arbejdsugen maatte udvides, saa den blev paa 48 Arbejdstimer, men det viste sig, at 98 pCt. af de Kvinder, der var beskæftiget som Husmoderafføsere, ønskede at fortsætte med en 40 Timers Arbejdsuge. Jeg tror derfor, at hvis man kunde finde en Form, saaledes at Husmoderafføserne kunde nøjes med 40 Timers Arbejde eller endnu kortere Tids Arbejde om Ugen, vilde man kunne faa mange udmærkede unge Kvinder til at gaa ind i dette Arbejde.

I Modsætning til de tidligere Talere mener jeg nemlig, at man maa have unge Kvinder ind i dette Arbejde; jeg tror ikke, det egner sig som en Retrætepost, idet det, som det ærede Medlem Fru Oda Christensen ogsaa sagde, er et baade vanskeligt og enerverende Arbejde. Det er en kendt Sag, at de Sygeplejersker, som gaar ud fra Bureauer og arbejder som private Sygeplejersker, ikke kan beholde dette opslidende Arbejde, hvor de ofte skifter Arbejdsplads fra Uge til Uge, i saa forfærdelig mange Aar og netop ønsker at komme væk fra en saadan Arbejdsform, naar de bliver ældre. Jeg tror derfor ikke, man skal gøre sig Haab om, at mange ældre Kvinder vil befinde sig vel ved det, men jeg tror, man fra Begyndelsen skal sætte ind paa at skabe en Uddannelse, som unge gifte Kvinder kan tage som et Supplement til det Arbejde, de gør i deres eget Hjem, og saa indrette Arbejdet dels som Heldagsarbejde, dels — og i høj Grad — som Halvdagsarbejde. Det vil ogsaa passe udmærket med det Behov, der er i Hjemmene.

I øvrigt skal jeg tilsi mig mit Partis Medarbejde til at faa Rammerne for denne Lov udfyldt paa saa god en Maade som muligt i det Udvalgsarbejde, jeg mener der maa komme.

Stærmosen: Jeg vil gerne udtale min Gruppens Sympati for det Lovforslag, som her er til Behandling. I Bemærkningerne til Lovforslaget er der gjort opmærksom paa de Foranstaltninger af lignende Art, som er indført i Sverige. Men der er een Ting, som jeg synes bør understreges, og som efter min Mening ikke tilstrækkelig klart fremgaar af Bemærkningerne. Det er dette, at ved en Sammenligning mellem Husmoderafføsningen i Sverige og den Husmoderafføsning, vi har haft herhjemme, som jo har gennemløbet nogen Udvikling, siden den begyndte som Beskæftigelsesforanstaltning, er det